

ΕΤΟΣ Δ'.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 202
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας δια μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, δια δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
ἢ Διεθύνουσιν τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σοφοκλέους, ὄπου ἔν τῶς ὁ Ἄρκιος Πάχος

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25 Δεκεμβρίου 1882.

Αἱ Ἀθηναὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας βρῖθουσι παντοίων τελετῶν καὶ θεαμάτων, δημοσίων τε καὶ μὴ. Μετὰ τὴν Βουλὴν τὸ Γουδί, μετὰ τὸ θέατρον τοῦ κ. Λεκατσᾶ, ἡ δίκη τοῦ Βελέντζα, μετὰ τοὺς λόγους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ Διαμαᾶ, τὸ ἀξιοπεριέργον τέρας τῆς οδοῦ Αἰόλου, τὸ ὅποιον βλέπει τις διὰ πενταλέπτου δικαϊώματος εἰσόδου, καὶ μετὰ τὰς ἀστειολογίας τοῦ κ. Καλλιγᾶ, αἱ καταστροφαὶ τοῦ Χρηματιστηρίου. Τὸ φιλοπερίεργον ἄρα κοινὸν τῆς πρωτεύουσος ζῆ ἐντελῶς ἐντὸς τοῦ στοιχείου του· αἱ συγκινήσεις πίπτουσι ὡς βροχὴ ὁ Εὐρώτας καὶ ὁ Δουζίνας συζητοῦσιν ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν τοῦ πολιτεύματος ζητημάτων· ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς γευματίζουσι συχνάκις παρὰ τῆ βασιλικῆ τραπέζῃ, ἐν ᾗ εἰς πρίγκηψ ἐκ γενετῆς, οἷος ὁ Ἀβερνόπουλος, καὶ εἰς ἀληθῆς κόμης, οἷος ὁ δὲ Κάστρος, ὑποκρίνονται ὅτι νηστεύουσιν ἵνα μεταλάβωσι τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Γαμβέτας ἀπέθανε, ὁ Γεωργαντζάρας ἀπέθανε, ὁ Δημητρακίτης πληρόνει, ὁ Μάνδαλος τρώγει καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Αἰὼν καὶ ὁ Ἀσμοδαῖος νομίζουσι τὴν ἐποχὴν κατάλληλον εἰς συμπλοκὴν· προσθέσατε εἰς ταῦτα τὰς χεμερινὰς ἐορτάς, τὰς ὥραιας ἡμέρας, τὰς λαμπρὰς τοῦ ἡλίου δόσεις, τοὺς τερπνοὺς περιπάτους, τὰς γοητευτικὰς νύκτας καὶ εἰπατε ἂν δὲν ἔχωσι δίκαιον αἱ κεφαλαὶ τῶν Ἑλλήνων νὰ ῥοιῶσιν τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους ἀνεμομύλους.

Πρότυπος φυλῆ τῆς Ἀνατολῆς, πόσον σὲ ἀγαπῶ! καὶ ἂν, ἔμῃ γένοιο, δὲν ἤμην Ἑλλήν, θὰ ἤμην ἐξ ἄπαντος φιλέλλην. Ἡ προοδευτικὴ τάσις ἡμῶν τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι ἀκαταμάχητος· ἐντὸς ἐξήκοντα ἐτῶν κατορθώσαμεν νὰ ἔχωμεν ἑλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ εἰμεθὰ τέλειοι Εὐρωπαῖοι καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος νὰ μᾶς μένη καὶ αὐτὸ μέχρι νεωτέρας τινὸς προόδου. Τὰ προτερήματα ἡμῶν εἶναι τῷ ὄντι ἀξίεραστα· ὡς φυλὴ ῥοιῶσο-

μεν ἑλα τὰ τρυφερά, τὰ ὑγρά, τὰ εὐκίνητα, τὰ χορευτικὰ στοιχεῖα· λαλοῦμεν μετὰ φλυαρίας, αἰσθανόμεθα μετὰ μαλακίας, σκεπτόμεθα μετὰ πάσης ἐλευθερίας, φιλοσοφοῦμεν μετ' εὐκολίας, πολιτευόμεθα μετ' ἐλαφρᾶς καρδίας, ἀμεριμνοῦμεν ὡς οἱ τέττιγες, θρηνοῦμεν ὡς οἱ κούκοι, γελῶμεν ὡς πῖθηκοι, οὐναναστρεφόμεθα πρὸς ἀλλήλους μετ' ἀξιοπρεπείας κοκκορῶν, πρὸς τοὺς ξένους ὡς γριζέται, πρὸς τοὺς πλουσίους ὡς δοῦλοι, πρὸς τοὺς πτωχοὺς ὡς αὐτοκράτορες, πρὸς τοὺς ὁμοίους μας ὡς μεγαλοφύεις καὶ πρὸς τὸ δημόσιον ὡς ἡ γαλῆ πρὸς τὴν μαγείρισσαν· προσέτι ἀγαπῶμεν τὴν δημοσιότητα, τὸν θόρυβον περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν μανίαν ταύτην ἐνεπνεύσαμεν καὶ εἰς τὰς γυναῖκας μας, αἵτινες καὶ αὐταὶ θέλουσι νὰ γείνη καθ' ἑκάστην, εἰ δυνατόν, λόγος περὶ τοῦ ὑποκειμένου των, ὡς περὶ τῆς δεῖνα ἰθιοποιοῦ. Ἀγαπῶμεν τὴν ἐπίδειξιν, τὰ χρήματα, τὰ ξένα γέυματα, τὰ νέα, τὰ σκάνδαλα, τὰς μεταβολὰς καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι νόθον, πᾶν ὅ,τι ἀσταθὲς καὶ γυναικεῖον, πᾶν ὅ,τι ἀνελεύθερον.

Τὸ χάος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνικῇ καὶ ἠθικῇ σφαίρᾳ ὡς κανὼν χωρὶς νὰ πρόκειται περὶ ζυμώσεως, περὶ προσκαίρου καταστάσεως, ἰδοὺ ἡ πρωτοτυπία τῆς ἡμετέρας φυλῆς. Θαυμάζομεν τοὺς πλουσίους, περιφρονοῦμεν τοὺς τιμίους, καὶ ἂν τύχη νὰ ἔχωμεν πλούσιον τινα φιλοπάτριδα ἀληθῆ καὶ κοινωνικῶς τίμιον ἄνδρα θὰ θεωρήσωμεν αὐτὸν ἡμιτελεθὶ· ὀνομάζομεν εὐγλωττίαν τὴν καμπάναν τοῦ κ. Τρικούπη καὶ ποιήσιν τοὺς κατεσκληρότας στίχους ποιητῶν, στίχους, ὅτινες ἐμοιάζουσι ζωῦφια βαλοσαμωμένα· οἱ μεταφρασταὶ εἶναι παρ' ἡμῖν ἡμίθειοι σχεδὸν· οἱ νέοι εἶναι χρήσιμοι εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν· οἱ ἔμποροι γίνονται διπλωμάται, οἱ ἐπιστήμονες νέοι γίνονται μεσῖται, ὁ Μομφεράτος εἶναι ἀγνωστος σχεδὸν, ὁ Λομβάρδος εἶναι ὑπουργός· οἱ ὁμογενεῖς ἠδύχησαν τὰ δάνεια τοῦ δημοσίου, κατὰ ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων ἐντὸς πέντε ἐτῶν, οἱ βουλευταὶ ἐπιδίδονται εἰς ἀπόκτησιν δημοσίων γαιῶν, αἱ σπουδαιότεραι δίκαια ματαιοῦνται, οἱ σπουδαιότεροι κακοῦργοι φεύγουσι καὶ

δ Δαμαλάς δνειροπολεί την μητροπολιτικήν τάραν ο πλούτος έλαβε την θέσιν της ήθικης, ή δημοσία θέσις ίσοφαρίζει την προσωπικήν αξίαν, ο ευπαίδευτος παραγκωνίζεται προς χάριν του ήμιμαθούς ή επιτυχία εξαγιάζει την άσυνειδησίαν, τὰ κολακευτικά διάφορα των ήφημερίδων αντίσταθμίζουσι την κοινήν υπόληψιν, και ή επιτηδειότης αποπνίγει και αυτής της συνειδήσεως τὰς τύψεις. 'Ο άπαταιών είναι τολμηρός, ο ψεύστης εύφυής, ο κούφος είναι πλήρης προτερημάτων, ο ήλίθιος είναι έμδριτής, ο κλάξ είναι χαρίεις, ο κακοήθης δεν έχει κουνιάς προλήψεις, ο άισχρολόγος είναι έλευθερόφρων, ο χυδαίος άρελής

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ.

ANEMOMAZOMATA

Είς τὰς ήφημερίδας αναγινώσκωμεν ότι ανευρέθησαν εις άνασκαφάς παρὰ τὰς Θήβας δύο κεφαλαί άγαλιμάτων έν καλή καταστάσει. 'Η είδησις είναι παρήγορος αν υπάρχεισιν πράγματι κεφάλια, έστω και λίθινα, υπό την γήν, τότε άς διαταχθώσιν άνασκαφαί από άκρου εις άκρον της 'Ελλάδος, διότι ούδέποτε ή χώρα αυτή ήσθάνθη περισσότερον την έλλειψιν κεφαλών.

Αί λίθινα κεφαλαί, έπειτα από τὰ έν τή Βουλή τελεσθέντα, θά είναι αξιόλογον πλεονέκτημα έδίως δια τούς κυρίους βουλευτάς. Π. χ. ο Δημητρακάκης με μαρμαρίνην κεφαλήν δύναται ν' άψηφήσῃ έλους τούς σιδηρούς μανδάλους του βουλευτηρίου.

Και επειδή περί βουλῆς ο λόγος ίδου και έν ανέκδοτον. Είς έν των ζυθοπωλείων τετάρτης τάξεως, έκεί όπου και αυτή ή δεκάρα διαφλουεικείται υπό τριών τεσσάρων έψιμμυθωμένων και κατεσκληκυτών σειρήνων, ήμιλος θωμώνων υπέρ το δέον εύθυμος θορυβεί. Σφοδρά λογομαχία έγείρεται, ανταλλάσσονται εκφράσεις... αντζυθοπωλικά και ύψούνται αί βήδδοι, δε δια μᾶς ο καταστηματάρχης έπεμβαίνων

—Αί, κύριοι! φωνάζει: τί κατάστασις είναι αυτή; κοπιήσατε έξω! Τί τὸ έκάμαμεν εδώ μέσα; Βουλευτήριον;

Φιλάνθρωπος τις ίκτρος έν Κερκίρχ έπιχειρεί νά καταρτίσει σύστημα εκπαίδευσως των τυφλών και των κωφαλάλων. 'Η πρόθεσις του είναι άρεστή τῷ θεῷ, άλλ' υπό πρακτικήν έποψιν θά είναι επιζήμιος εις τούς δυστυχείς τυφλούς και κωφαλάλους, οτινες χάρις εις τὸ πάθημά των ούτε βλέπουσιν ούτε άκούουσιν τόσα παράδοξα πράγματα, τὰ όποια συμβαίνουσιν υπό τὸν ήρατον ούρανόν της 'Ελλάδος.

'Εάν ο κ. Τρικούπης δέν μᾶς έπεισεν έν τή βουλή δε συνεκινήθη επί τῷ θανάτῳ του Γαμβέττα, κατώρθωσεν όμως τούτο δια της 'Ωρας. Διότι άναμφιδόλως δέν έγράφη εις αυτήν έν ήρεμία πνεύματος προκειμένου περί του Γαμβέττα, δε: «δν θεοί φιλοῦσιν άποθνήσκει νέος».

Τὸ δε ήτο ειλικρινές τὸ πένθος της 'Ελλάδος δια τὸν θάνατον του Γαμβέττα τὸ συνάγομεν εκ του δε εν έγράφησιν πολλά ποιήματα, δέν άπίγγειλε λόγους έπιμνημοσούνους εκ της Πινυκός ο κ. Δαμαλάς και δέν έγένητο πρότασις περί άνεγέρσεως ανδριάντος αυτού.

'Ο Αίών άπαντῆ πρὸς ήμᾶς μετά πικρίας, ήν βεβαίως δέν δικαιολογοῦσι τὰ παρ' ήμῶν έν καλή πίστει γραφέντα. 'Ο 'Ασμοδαίος, ήφημερίς σατυρική, αξιού δε ούδενός έλαττοῦται κατά την εύπρέπειαν. Δέν είναι δε αυτός, όστις ήθελεν άποτεινόμενος πρὸς συνάδελφον μεταχειρισθῆ τὰς λέξεις ψεύδος και συκοφαντία. 'Οπωσδήποτε, εξ αυτής της λογοδοσίας του Αίώνος πηγάζει, νομίζομεν, δε υπήρξαν μέτοχοι αξιώσαντες τινα έπιτροπήν επί της πορείας του φύλλου. Ούχ ήττον εύχαρίστως πληροφορούμεθα, δε τὸ μετοχικόν τούτο ζήτημα έλύθη υπέρ της κυρίας συντάξεως του Αίώνος.

'Εκ της άπαντήσεως του Αίώνος, λαμβάνομεν εις σημείωσιν δε κατά την όμολογίαν του ή Γαλλική Δημοκρατία ή έξελθοῦσα της επανάστασεως του 1789 ήτο «τρομοκρατία, σειρά κακουργημάτων, πολιτεῦμα έν ὃ άντί της έλευθερίας και της ασφαλείας επεκράτει ή τυραννία, τὸ κακούργημα και ο τρόμος». 'Επιστεῦομεν, και μη πρὸς βᾶρος του, δε άλλοίως είχε περί της ιστορικής ταύτης περιόδου πεποθήσεις.

'Ο Αίών μᾶς λέγει πρὸς τοίς άλλοις, δε τάχα δέν μᾶς λαμβάνει υπ' έψιν διότι είμεθα φύλλον σατυρικόν, ένεκα της μεγάλης σπουδαιότητός του. 'Αλλ' άς μᾶς επιτρέψει νά τῷ παρατηρήσωμεν, δε εις τόντον όπου συνεχῶς τὰ σπουδαία γίνονται γελοία, δέν είναι τι παράλογον εάν κατ' αντίθεσιν ή σάτυρα περίσσειται συχνάκις σοδαροτέρα της δήθεν σπουδαιολογίας. 'Ο Λευκιανός ήτο πολύ σπουδαιότερος πολλῶν γρακύλων ρητορικών της εποχής του, δνειροπολούντων υπό την σκιάν του ρωμαϊκού αυτοκρατορικού άετου την επάνοδον των χρόνων της δημαγωγικής τυραννίας. Δέν είναι δε και άπολύτως άναγκαίον νά είναι τις Θουκυδίδης ή Τάκιτος δια νά γράφη συντόμως και σαφῶς, και νά μη άποκομίζῃ τὸν άτυχῆ 'Αναγνώστην. μέτοχον ή μη, από του τρίτου περιπου μέρους ένός σπουδαίου άρθρου.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ὁ Ἀδάμας προώριστο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς βουλευτικῆς ταύτης περιόδου νὰ εἶνε ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου ἐν τῇ Βουλῇ, τὸν κοπανίζουσι ἀδικήματα καὶ ἐν τούτοις δὲν κατορθοῦν νὰ τὸν σπάσουν. Ἡ σκιά τοῦ ἐξωσθέντος Ξενοδόχου νομίζεις ὅτι παρίσταται ἀβάτος ἐκεῖ μέσα καὶ ἐκδικεῖται ἐξεγείρουσα θυέλλας. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται συζήτησις ἀνὰ πρῆπην νὰ καταλογίζεταί ἡ ὄχι ὁ Ἀδάμας μεταξὺ τῶν κόκκων τοῦ βουλευτικοῦ κομβολογίου. Καὶ λογαριάζουσι καὶ λογαριάζουσι καὶ εὐρίσκουσι πάντοτε ὅτι [23 1] εἰ χρειάζονται δι' ἀπαρτίαν. Ἄλλ' ὁ μισὸς ποῖος θὰ εἶνε; Ποῖος θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ὑποστῇ τὸν διχασμὸν; Προτείνομεν ἓνα πρᾶγμα. Ἄς παραλάβῃ ἡ Βουλὴ μόνον τὸν μισὸν Ξενοδόχον μὲ μισὴν ψήφον, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἐκλογικὴ του περιφέρεια εἶνε τὸ ἦμισυ πάσης ἄλλης, καὶ ἄς συμπληρωθῇ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀπαρτία.

* * *

Κοιμῶν, γεμάτον χάριν καὶ φαιδρότητα, ἀποπνέον εὐωδίαν πνεύματος ἐξεδόθη τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ ἔτους 1883 μὲ τὸ ὅποιον μᾶς φιλοδωρεῖ κατ' ἔτος ὁ ἀκούραστος καὶ πνευματωδέστατος φίλος κ. Εἰρηναῖος Ἀσώπιος. Ὁ κ. Ἀσώπιος καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὡς φιλόπονος μέλισσα συλλέγει ἀπὸ τοὺς ἀνθηροὺς κλώνους τῆς φιλολογίας μας ὅ,τι καλόν, ὅ,τι χάρειν, ὅ,τι θύμηνες, διηγημάτια, μεταφράσεις ἀρίστων ἔργων, διατριβάς, ποιήσεις, εἰκόνας ἐκλεκτὰς κλπ. καὶ τὰ προσφέρει κατόπιν ὡς ἀβρὰν καὶ ἐκλεκτὴν πνευματικὴν πανδοσίαν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ φιλομούσους. Ἐφέτος τὸ Ἡμερολόγιον ἐβράδυνεν ἕνεκα τῶν ἀπεργιῶν τῶν τυπογράφων ἀλλὰ οὐδεμίαν βλάβην ὡς ἐκ τούτου ἐπῆλθεν. Ἀπεναντίας τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ παρουσιάζεται ἐγκαίρως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν ἑορτῶν καὶ ὑπενθυμίζει μὲ τὴν γοητευτικὴν του θέαν, ὅτι δὲν εἶνε ἄλλο καλλίτερον αὐτοῦ κατὰ τὸν ἄλλον ΔΩΡΟΝ.

Ὁ πρὸ τριῶν ἐτῶν πλήρης ζωῆς καὶ ἰδιοτροπίας ἀντιπρόσωπος τῆς Κεφαλληνίας, ὁ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ Ἰακωβάτος διέτρεξε στάδιον, δι' οὗ ἀνίκει εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἦτο δὲ ἀνὴρ ἐντιμὸς, ἀφιλοκερδής. Ἄλλ' εἶχέ τι ἐν ἑαυτῷ ἀνώτερον καὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ, τὴν ἰδιοτροπίαν του. Ἦτο τύπος ἴδιος καθ' ὅλα, καὶ καὶ ὡς τοιοῦτος θέλει ἐπὶ μακρὸν διαμείνει ἐντετυπωμένος ἐν τῇ μνήμῃ τῶν συγχρόνων καὶ ἐκ παραδόσεως ἐν ἐκείνῃ τῶν μεταγενεστέρων. Ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐκρουσαν εἰς τὴν πόλιν τοῦ τεμένου τῆς δόξης, ἀλλὰ δὲν εἰσηλθον εἰς αὐτὸ καὶ τοὶ ἔχοντες πάντα τὰ διὰ τὴν εἰσοδὸν ταύτην προσόντα, ἐξ ἀπλῆς ἰδιοτροπίας. Ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία παρ' ἡμῖν κατῆλθον τοσοῦτον, ὁ ὑπερῆφανος χαρακτήρ τοῦ Κεφαλληνίου ρήτορος παρουσιάζει ἀντίθεσιν, ἥτις αὐτὴ καὶ μόνη καθιστᾷ αὐτὸν ἐπιφανῆ.

Τὸ Ἀστυνομικὸν Δελτίον τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐκ τῶν ἐκτενεστέρων μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντων τοιοῦτων εἶνε περιεργότατον καὶ λίαν ἐνδιαφέρον. Πραγματεύεται περὶ πολλῶν ὁμοειδῶν καὶ ἑτεροειδῶν ἀναμιξῶν πραγμάτων, κύριος ὅμως αὐτοῦ ἦρος εἶνε ὁ ἐσχάτως συλληφθεὶς χάρις ὄντως εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν νοημοσύνην τῆς ἀστυνομίας, δικασμοῦ λωποδύτης Παπανικολάου, ἡ Παπαδάκης, ἡ Χαρκουτσάκης, ἡ Ἰατρὸς ἡ ὅπως ἄλλως κατορθώσῃ νὰ μᾶθῃ ἡ ἀστυνομία. Πολλὰ εἶνε τὰ θαύματα τοῦ ἐπιφθόρου τούτου νυκτοκλέπτου, ὅστις ἐν δὲν συναλαμβάνετο θὰ κατώρθου νὰ κλέψῃ ἐπὶ τέλους... καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐξώθεν τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδριάντας διὰ νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὸν κ. πρύτανιν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ διὰ τῶν ἀνδριάντων τοῦ κόμητος Καλνίκου καὶ τοῦ Ἀβδουὶ Ἀζίζ. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ αὐτουργὸς πασῶν τῶν τελευταίως διαπραχθεισῶν κλοπῶν, ἐξ ὧν τινῶν ἡ ὄρα ἀναφέρεται μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, ὥσανεὶ παρευρίσκετο ἐν αὐταῖς ἀστυνομικὸς τις ὑπάλληλος μὲ τὸ ὠρολόγιον εἰς τὰς χεῖρας, τὰς ἐξετέλει δὲ δι' ἐνὸς ἡλίου, ἐν παρενθέσει καρφίου, καὶ μᾶς σμίλης ἥτις καὶ συνελήφθη. Καὶ ὅμως ὁ κλέπτης οὗτος εἶνε ἀξιόπιστος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἡ ὁμολογία του θεωρεῖται εὐλικρινεστέρη κατὰ τὸ δελτίον τοῦ ταλαιπώρου νοικοκύρη. Εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀνευρέθησαν ἀναρίθμητοι δωδεκάδες κτενίων, πολλὰ ξυράφια καὶ ἀκόνια (ἀγνοοῦμεν τίνας ἐσκοπεῖ νὰ κἀμῃ τὴν κόμμωσιν,) φορέματα διάφορα καὶ τόσα πολλά, ὥστε νὰ ἐνδύσῃ ὀλόκληρον τὴν πατριὰν τοῦ Ἰακωβ καὶ προστούτοις (ἀπίστευτον!) ἐν χειρουργικῶν ἐργαλείων, ἀνήκον... (ἀπιστευτότερον!) εἰς ἓνα ἀλευροπόλιν! Εὐρέθησαν πρὸς τούτους ἐπ' αὐτοῦ καὶ δύο λαχεῖα τῶν τριῶν φράγκων Μενελάου Νεγρεπόντη, ὧν ἡ κλήρωσις ἔλαθε χώραν ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ προχθὲς ἀνεπιτυχῶς, (καὶ διὰ τοῦτο βεβαίως θὰ ἔχωμεν διαμαρτυρήσεις παρὰ πάντων τῶν ἀγορασάντων λαχεῖα) κατὰ δυστυχίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ (παρὰ τίνας δι' ὄνομα Θεῶ;) κλαπέπτων καταστηματαρχῶν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἄγρα τῆς Ἀστυνομίας ἦτο καλλίστη καὶ σπουδαία καὶ ὅτι ἀπηλλάγημεν χάρις εἰς αὐτὴν ἐπικινδύνου ἐχθροῦ τοῦ βαλαντίου μας, ἐν θὰ ἐνθυμοῦνται ἐπὶ πολὺ οἱ ἔμποροι τῶν ἑδῶν Ἐρμού καὶ Σταδίου, καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι οἱ ἀναγνώσται τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου.

Εἰς τοῦ Μαιφάρτ

Ἐκομίσθησαν τὰ κομψότερα ἀντικείμενα ἅτινα ἐπενοήθησαν διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν τέχνην, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν λαμπρότητα καὶ ἀδύνατον νὰ θαυμάσῃ τις ὅλα ταῦτα χωρὶς νὰ ἐπιποθήσῃ καὶ ἀγοράσῃ ὅσα τῷ ἐπιτρέπει τὸ βαλάντιον του.

Τρέξατε ἴδετε, θαυμάσατε ἐκλέξατε καὶ ἀγοράσατε.